

which shall enter into force on the date of your reply, and shall remain in force until terminated upon six months' notice, in writing, by either Government.

Accept, Sir, the renewed assurances of my highest consideration.

Haraldur Kröyer

Ambassador

The Honorable
Mitchell Sharp,
Secretary of External Affairs,
Department of External Affairs,
Ottawa, Ontario, Canada.

Ottawa, June 13, 1973.

Excellency:

I have the honour to acknowledge receipt of your Note of May 22, 1973 proposing that an agreement be concluded between the Government of Canada and the Government of Iceland on the reciprocal granting of authorization to permit licensed amateur radio operators of either country to operate their stations in the other country, in accordance with the provisions of Article 41 of the International Radio Regulations, done in 1959 at Geneva.

I am pleased to confirm that the Government of Canada is prepared to conclude such an agreement on the basis of the conditions outlined in Your Excellency's Note.

I have the honour to inform you that the Canadian Government accepts those proposals and agrees that your Note and this reply, the French and English texts of which are equally authentic, shall constitute an Agreement between the Government of Iceland and the Government of Canada which shall enter into force on the date of this Note and shall remain in force until terminated upon six months' notice, in writing, by either Government.

Accept, Excellency, the renewed assurance of my highest consideration.

Mitchell Sharp

Secretary of State for
External Affairs

His Excellency Haraldur Kröyer,
Ambassador of Iceland,
Ottawa.

Nr. 15.

1. ágúst 1973.

AUGLÝSING

um fullgildingu samnings milli Íslands og Finnlands til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir.

Hinn 2. marz 1972 var undirritaður í Helsinki samningur milli Íslands og Finnlands til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir.

Hinn 31. júlí 1973 var skipst á fullgildingarskjöllum Íslands og Finnlands í Reykjavík, og gekk samningurinn í gildi þann dag.

Samningurinn er birtur sem fylgiskjal með auglýsingu þessari.

Þetta er hér með gert almenningi kunnugt.

Utanríkisráðuneytið, Reykjavík, 1. ágúst 1973.

Einar Ágústsson.

Pétur Thorsteinsson.

Fylgiskjal.

SAMNINGUR

MILLI

LÝÐVELDISINS ÍSLANDS

OG

LÝÐVELDISINS FINNLANDS

TIL

**AD KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN OG KOMA Í VEG FYRIR UNDANSKOT FRÁ
SKATTLAGNINGU Á TEKJUR OG EIGNIR.**

FORSETI LÝÐVELDISINS ÍSLANDS

og

FORSETI LÝÐVELDISINS FINNLANDS,

sem eru ásáttir um að gera með sér samning til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir, hafa í því skyni skipað sem fulltrúa sína með umboði:

FORSETI LÝÐVELDISINS ÍSLANDS:

Einar Ágústsson utanríkisráðherra

FORSETI LÝÐVELDISINS FINNLANDS:

Kalevi Sorsa utanríkisráðherra,

sem, eftir að hafa skipzt á umboðum, er reyndust góð og gild, hafa orðið ásáttir um eftirfarandi:

I. KAFLI

GILDISSVIÐ SAMNINGSINS.

1. gr.

Aðilar, sem samningurinn tekur til.

Samningur þessi tekur til aðila, sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum aðildarríkjunum.

2. gr.

Skattar, sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til skatta af tekjum og eignum, sem eru álagðir vegna hvors aðildarríkisins um sig, sveitarstjórna eða opinberra stofnana, án tillits til þess, á hvern hátt þeir eru álagðir.
2. Til skatta af tekjum og eignum teljast allir skattar, sem lagðir eru á heildar-tekjur, heildareignir eða á þætti tekna og eigna, þar með taldir skattar af ágóða af sölu lausafjár eða fasteigna, svo og skattar af verðmætisaukningu.
3. Gildandi skattar, sem samningurinn tekur til, eru aðallega þessir:
 - a) að því er Finnland varðar:
 - (1) tekju- og eignarskattur til ríkisins;
 - (2) skattur til sveitarfélaga;
 - (3) kirkjuskattur;
 - (4) sjómannaskattur;
 (hér eftir nefndir „finnskur skattur“);
 - b) að því er Ísland varðar:
 - (1) tekjuskattur til ríkisins;
 - (2) eignarskattur til ríkisins;
 - (3) tekjuútsvar til sveitarfélaga;
 - (4) eignarútsvar til sveitarfélaga;
 (hér eftir nefndir „íslenskur skattur“).
4. Samningurinn tekur einnig til allra þeirra skatta, sömu eða svipaðrar tegundar, sem síðar verða lagðir á til viðbótar eða í staðinn fyrir gildandi skatta. Í lok hvers árs skulu bær stjórnvöld í aðildarríkjunum gefa hvort öðru upplýsingar um allar meiri háttar breytingar, sem gerðar hafa verið á skattalögum ríkjanna.
5. Að því er varðar hið íslenska aðstöðugjald eða sérhvert gjald sömu eða svipaðrar tegundar, sem síðar kann að verða lagt á til viðbótar eða í staðinn fyrir aðstöðugjaldið, sem samningur þessi tekur ekki til, vísast til sérákvæða í 4. tl. 8. gr. og 3. tl. 24. gr.

II. KAFLI

SKILGREININGAR.

3. gr.

Almennar skilgreiningar.

1. Í samningi þessum merkja neðangreind hugtök eftirfarandi, nema annað leiði af samhenginu:
 - a) „Finnland“ merkir Lýðveldið Finnland, þar með talið sérhvert svæði utan landhelgi Finnlands, þar sem í samræmi við alþjóðalög og samkvæmt finnskum lögum varðandi landgrunnið rétti Finnlands verður beitt að því er varðar hafsbotninn og jarðlögin undir honum og náttúruauðæfi þeirra;
 - b) „Ísland“ merkir Lýðveldið Ísland, þar með talið sérhvert svæði, þar sem samkvæmt íslenskum lögum og í samræmi við alþjóðalög yfirráðarétti Íslands verður beitt að því er varðar rannsóknir og hagnýtingu náttúruauðæfa landgrunnsins;
 - c) „aðili“ merkir mann, félag eða sérhverja stofnun, sem telst skattskyld eining samkvæmt gildandi skattalögum hvors aðildarríkis;

- d) „félag“ merkir sérhverja persónu að lögum eða sérhverja aðra stofnun, sem telst persóna að lögum, að því er skatta varðar, í því aðildarríki, þar sem það er heimilisfast;
 - e) „fyrirtæki í aðildarríki“ og „fyrirtæki í hinu aðildarríkinu“ merkir fyrirtæki, sem rekið er af aðila, heimilisföstum í aðildarríki, og fyrirtæki, sem rekið er af aðila, heimilisföstum í hinu aðildarríkinu;
 - f) „bær stjórnvöld“ merkja, að því er Ísland varðar, fjármálaráðherrann eða umboðsmann hans, og, að því er Finnland varðar, fjármálaráðuneytið eða umboðsmann þess.
2. Við framkvæmd aðildarríkis á ákvæðum samnings þessa skulu, nema annað leiði af efninu, öll hugtök, sem ekki eru skilgreind á annan hátt, hafa sömu merkingu og í lögum viðkomandi aðildarríkis, að því er varðar skatta þá, sem samningur þessi tekur til.

4. gr.

Heimilisfesti, að því er skattskyldu varðar.

- 1. Í samningi þessum merkir hugtakið „aðili heimilisfastur í aðildarríki“ sérhvern þann aðila, sem að lögum þess ríkis er skattskyldur þar vegna heimilisfesti, búsetu, stjórnaraðseturs eða af öðrum svipuðum ástæðum.
- 2. Þegar maður telst heimilisfastur í báðum aðildarríkjunum samkvæmt 1. tl., skal úrskurða málið eftir neðangreindum reglum:
 - a) Maður telst heimilisfastur í því aðildarríki, þar sem hann á fast heimili. Eigi hann fast heimili í báðum aðildarríkjunum, telst hann heimilisfastur í því aðildarríki, sem hann er nánar tengdur persónulega og fjárhagslega (miðstöð persónuhagsmuna).
 - b) Ef ekki er unnt að ákvarða, í hvoru aðildarríkinu maður hefur miðstöð persónuhagsmuna sinna, eða ef hann í hvorugu aðildarríkinu á fast heimili, telst hann heimilisfastur í því aðildarríki, þar sem hann dvelst að jafnaði.
 - c) Ef maður dvelst að jafnaði í báðum aðildarríkjunum eða í hvorugu þeirra, telst hann heimilisfastur í því aðildarríki, þar sem hann á ríkisfang.
 - d) Ef maður á ríkisfang í báðum eða hvorugu aðildarríkjunna, skulu bær stjórnvöld í aðildarríkjunum leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.
- 3. Þegar aðili, annar en maður, telst eiga heimilisfesti í báðum aðildarríkjunum samkvæmt 1. tl., telst hann heimilisfastur í því aðildarríki, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn hans hefur aðsetur.

5. gr.

Föst atvinnustöð.

- 1. Í samningi þessum merkir hugtakið „föst atvinnustöð“ fasta atvinnustofnun, þar sem starfsemi fyrirtækisins fer að nokkru eða öllu leyti fram.
- 2. „Föst atvinnustöð“ er einkum:
 - a) aðsetur framkvæmdastjórnar;
 - b) útibú;
 - c) skrifstofa;
 - d) verksmiðja;
 - e) verkstæði;
 - f) náma, grjótnáma eða annar staður, þar sem náttúruauðæfi eru nýtt;

- g) athafnasvæði fyrir byggingaframkvæmdir, mannvirkjagerð eða samsetningarvinnu, sem stendur yfir lengur en 12 mánuði.
3. „Föst atvinnustöð“ tekur ekki til:
- a) aðstöðu, sem einskorðuð er við geymslu, sýningu eða afhendingu á vörum í eigu fyrirtækisins;
 - b) vörubirgða í eigu fyrirtækisins, sem eingöngu eru ætlaðar til geymslu, sýningar eða afhendingar;
 - c) vörubirgða í eigu fyrirtækisins, sem eingöngu eru ætlaðar til vinnslu hjá öðru fyrirtæki;
 - d) fastrar atvinnustofnunar, sem einungis er notuð í sambandi við vörukaup eða öflun upplýsinga fyrir fyrirtækið;
 - e) fastrar atvinnustofnunar, sem einungis er notuð til auglýsingastarfsemi, upplýsingastarfsemi, vísindarannsóknar eða svipaðrar starfsemi, sem felur í sér undirbúnings- eða aðstoðarstörf vegna fyrirtækisins.
4. Aðili, sem hefur á hendi starfsemi í aðildarríki fyrir fyrirtæki í hinu aðildarríkinu, — undanskilinn er þó óháður umboðsaðili samkvæmt 5. tl., — skal teljast föst atvinnustöð í fyrrnefnda ríkinu, ef hann hefur heimild til að gera samninga fyrir hönd fyrirtækisins í því ríki og að jafnaði beitir þessari heimild, nema starfsemi hans sé einskorðuð við vörukaup fyrir fyrirtækið.
5. Fyrirtæki í aðildarríki telst ekki hafa fasta atvinnustöð í hinu aðildarríkinu, þótt það reki þar viðskipti fyrir milligöngu miðlara, umboðsmanns eða annars óháðs umboðsaðila, svo framarlega sem þessir aðilar koma fram innan takmarka venjulegs atvinnurekstrar síns.
6. Þótt félag, sem er heimilisfast í aðildarríki, stjórnir eða sé stjórnað af félagi, sem er heimilisfast í hinu aðildarríkinu eða rekur viðskipti í síðarnefnda ríkinu (annaðhvort fyrir milligöngu fastrar atvinnustöðvar eða á annan hátt), leiðir það í sjálfu sér ekki til þess, að annað hvort þessara félaga sé föst atvinnustöð hins.

III. KAFLI SKÖTTUN TEKNA.

6. gr.

Tekjur af fasteign.

1. Tekjur af fasteign má skattleggja í því aðildarríki, þar sem fasteignin er.
2. a) Hugtakið „fasteign“ skal, með þeim undantekningum, sem getur í ákvæðum b) og c) liða hér á eftir, skýra í samræmi við lög þess aðildarríkis, þar sem fasteignin er.
- b) Hugtakið „fasteign“ skal í öllum tilvikum fela í sér fylgifé með fasteign, áhöfn og tæki, sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, réttindi varðandi landeignir samkvæmt reglum einkamálaréttarins, afnotarétt af fasteign og rétt til fastrar eða breytilegrar þóknunar sem endurgjald fyrir hagnýtingu eða rétt til að hagnýta námur, lindir og önnur náttúruauðefni.
- c) Skip og loftför teljast ekki til fasteigna.
3. Tekjur, aðrar en úthlutaðan hagnað, af hlutabréfum og réttindum í félagi, sem veita rétt til notkunar fasteignar, er félagið á, eða hluta hennar, má skattleggja í því aðildarríki, þar sem fasteignin er.

4. Ákvæði 1. tl. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu og hvers konar öðrum afnotum fasteignar.
5. Ákvæði 1. og 4. tl. gilda einnig um tekjur af fasteign í eigu fyrirtækis og um tekjur af fasteign, sem hagnýtt er við sjálfstæða starfsemi.

7. gr.

Tekjur af atvinnurekstri.

1. Hagnaður fyrirtækis í aðildarríki er skattskyldur einungis í því ríki, nema fyrirtækið hafi með höndum atvinnurekstur í hinu aðildarríkinu frá fastri atvinnustöð þar. Ef fyrirtækið hefur slíkan atvinnurekstur með höndum, má leggja skatt á hagnað fyrirtækisins í síðarnefnda ríkinu, en þó einungis að því marki, sem hagnaðurinn stafar frá nefndri fastri atvinnustöð.
2. Þegar fyrirtæki í aðildarríki hefur með höndum atvinnurekstur í hinu aðildarríkinu frá fastri atvinnustöð þar, skal hvort aðildarríkið um sig telja föstu atvinnustöðinni þann hagnað, sem ætla má, að fallið hefði í hennar hlut, ef hún hefði verið sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki, sem hefði með höndum sams konar eða svipaðan atvinnurekstur við sömu eða svipaðar aðstæður og kæmi sjálfstætt fram í skiptum við fyrirtæki það, sem hún er föst atvinnustöð fyrir.
3. Við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar skal leyfa sem frádrátt útgjöld, sem leiðir af því, að hún er föst atvinnustöð, þar með talinn kostnaður við framkvæmdastjórn og venjulegur stjórnunarkostnaður, hvort heldur kostnaðurinn er til orðinn í því ríki, þar sem fasta atvinnustöðin er, eða annars staðar.
4. Að því leyti sem venja hefur verið í aðildarríki að ákvarða hagnað fastrar atvinnustöðvar á grundvelli skiptingar heildarhagnaðar fyrirtækisins á hina ýmsu hluta þess, skal ekkert í 2. tl. útiloka það aðildarríki frá því að ákveða skattskyldan hagnað eftir þeirri skiptingu, sem tíðkast hefur. Aðferð sú, sem notuð er við skiptinguna, skal samt sem áður vera slík, að niðurstaðan verði í samræmi við þær meginreglur, sem ákveðnar eru í þessari grein.
5. Engan hagnað skal telja fastri atvinnustöð eingöngu vegna vörukaupa hennar fyrir fyrirtækið.
6. Við heitingu ákvæða framangreindra töluliða skal hagnaður, sem talinn er fastri atvinnustöð, ákvarðast eftir sömu reglum frá ári til árs, nema fullnægjandi ástæða sé til annars.
7. Þegar hagnaðurinn felur í sér tekjur, sem sérstök ákvæði eru um í öðrum greinum samnings þessa, skulu ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.

Siglingar og loftferðir.

1. Hagnaður af rekstri skipa eða loftfara á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því aðildarríki, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
2. Ef aðsetur raunverulegrar framkvæmdastjórnar útgerðarfyrirtækis er um borð í skipi, skal hún teljast hafa aðsetur í því aðildarríki, þar sem eini eða aðalframkvæmdastjóri fyrirtækisins er heimilisfastur.
3. Ákvæði 1. tl. skulu einnig eiga við um þátttöku íslenzkra eða finnskra fyrirtækja, sem hafa með höndum siglingar eða loftferðir á alþjóðaleiðum, í hvers konar rekstrarsamvinnu (pools).

4. Að því er varðar hið íslenska aðstöðugjald, sem lagt er á fasta atvinnustöð á Íslandi, sem er í eigu fyrirtækis, sem hefur þá starfsemi með höndum, sem getið er í 1. tl. þessarar greinar, skal veita frádrátt í finnskum sköttum samkvæmt ákvæðum 3. tl. 24. gr.

9. gr.

Tengd fyrirtæki.

Þegar:

- a) fyrirtæki í aðildarríki tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórn, yfirráðum eða fjármagni fyrirtækis í hinu aðildarríkinu, eða
- b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórn, yfirráðum eða fjármagni fyrirtækis í aðildarríki og fyrirtækis í hinu aðildarríkinu, skulu eftirfarandi ákvæði gilda:

Ef fyrirtæki semja eða ákveða skilmála um innbyrðis samband sitt á viðskipta- eða fjármálasviðinu, sem eru frábrugðnir því, sem væri, ef fyrirtækin væru hvort öðru óháð, má allur hagnaður, sem án þessara skilmála hefði runnið til annars fyrirtækisins, en rennur ekki til þess vegna skilmálanna, teljast sem hagnaður þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því.

10. gr.

Ágóðahlutir.

1. Ágóðahluti, sem félag heimilisfast í aðildarríki greiðir aðila heimilisföstum í hinu aðildarríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Slíka ágóðahluti má þó skattleggja í því aðildarríki, þar sem félagið, sem greiðir ágóðahlutina, er heimilisfast, og eftir lögum þess ríkis. Með fyrirvara þeim, sem greinir í 3. tl., skal skatturinn, sem þannig er álagður, þó ekki vera hærri en:
 - a) 5% af vergri fjárhæð ágóðahlutanna, ef móttakandinn er félag (undanskilið er þó sameignarfélag), sem á beint að minnsta kosti 25% eignarhlutdeild í félaginu, sem ágóðahlutina greiðir;
 - b) 15% af vergri fjárhæð ágóðahlutanna í öllum öðrum tilvikum.
3. Þrátt fyrir ákvæðin í 2. tl. a-lið má Ísland hækka 5% skattstigann í 15% að því er varðar þann hluta ágóðahlutanna, sem samkvæmt íslenskum lögum er skattlagður í hendi þess félags, er greiðir ágóðahlutina, eftir lægri skattstiga en sá hluti hagnaðar félagsins, sem ekki er úthlutað.
4. Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi setja nánari reglur um framkvæmd takmarkana samkvæmt 2. og 3. tl.
 Ákvæðin í 2. og 3. tl. snerta ekki skattlagningu félagsins, að því er varðar þann hagnað, sem ágóðahlutirnir eru greiddir af.
5. Hugtakið „ágóðahlutir“ merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum, námuhlutabréfum, stofnbrefum eða öðrum réttindum, sem ekki eru skuldakröfur, til hlutdeildar í hagnaði, svo og tekjur af öðrum félagsréttindum, sem jafngilda tekjum af hlutabréfum samkvæmt skattalöggjöf þess ríkis, þar sem félagið, sem úthlutunina framkvæmir, er heimilisfast.
6. Ákvæði 1., 2. og 3. tl. gilda ekki, þegar viðtakandi ágóðahlutanna er heimilisfastur í aðildarríki, en rekur í hinu aðildarríkinu, þar sem félag það, sem ágóðahlutina greiðir, er heimilisfast, fasta atvinnustöð, sem eignarréttindin, sem ágóðahlutirnir eru greiddir af, eru raunverulega bundin við. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr.

7. Ef félag, sem er heimilisfast í aðildarríki, fær hagnað eða tekjur frá hinu aðildarríkinu, getur siðarnefnda ríkið ekki skattlagt ágóðahlutina, sem félagið greiðir aðilum, sem ekki eru heimilisfastir í því ríki, eða lagt skatt á óúthlutaðan hagnað félagsins. Þetta gildir jafnt, þótt greiddu ágóðahlutirnir eða óúthlutaði hagnaðurinn sé að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur, sem hafa myndast í siðarnefnda ríkinu.

11. gr.

Vextir.

1. Vextir, sem myndast í aðildarríki og greiddir eru aðila heimilisföstum í hinu aðildarríkinu, skulu einungis skattlagðir í siðarnefnda ríkinu.
2. Hugtakið „vextir“ í þessari grein merkir tekjur af rikisskuldabréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, án tillits til, hvort þau eru tryggð með veði eða fela í sér rétt til hlutdeildar í hagnaði eða ekki, og hvers konar skulda-kröfum, svo og allar aðrar tekjur, sem jafngilda tekjum af lánuðu fé samkvæmt skattalöggjöf þess ríkis, þar sem tekjurnar mynduðust.
3. Ákvæði 1. tl. gilda ekki, þegar viðtakandi vaxtanna er heimilisfastur í aðildarríki, en rekur í hinu aðildarríkinu, þar sem vextirnir mynduðust, fasta atvinnustöð, sem skuldakrafan, sem vextina ber, er raunverulega bundin við. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr.
4. Þegar sérstakt samband milli greiðanda og viðtakanda eða milli beggja þessara aðila og þriðja aðila leiðir til þess, að vaxtafjárhæðin, miðuð við þá skulda-kröfu, sem hún er greidd af, er hærri en sú vaxtafjárhæð, sem greiðandi og viðtakandi hefðu samið um, ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, þá skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um siðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á, skal fjárhæðin, sem umfram er, vera skattskyld í samræmi við skattalög hvors aðildarríkis um sig, en taka skal í því sambandi tillit til annarra ákvæða samnings þessa.

12. gr.

Þóknanir.

1. Þóknanir, sem myndast í aðildarríki og greiddar eru aðila heimilisföstum í hinu aðildarríkinu, skulu einungis skattlagðar í siðarnefnda ríkinu.
2. Hugtakið „þóknanir“ í þessari grein merkir sérhverjar greiðslur, sem tekið er við sem endurgjaldi fyrir afnot eða rétt til hagnýtingar hvers konar höfundaréttar á bókmennta-, lista- eða vísindasviðinu, þar með taldar kvikmyndir, hvers konar einkaleyfi, vörumerki, munstur eða líkön, áætlanir, leynilegar formúlur eða framleiðsluaðferðir, eða fyrir afnot eða rétt til að hagnýta iðnaðar-, viðskipta- eða vísindabúnað eða fyrir upplýsingar um reynslu á iðnaðar-, viðskipta- eða vísindasviðinu.
3. Ákvæði 1. tl. gilda ekki, þegar viðtakandi þóknanna er heimilisfastur í aðildarríki, en rekur í hinu aðildarríkinu, þar sem þóknanirnar mynduðust, fasta atvinnustöð, sem réttindin eða eignin, sem þóknanirnar stafa frá, eru raunverulega bundin við. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr.
4. Þegar sérstakt samband milli greiðanda og viðtakanda, eða milli beggja þessara aðila og þriðja aðila, leiðir til þess, að fjárhæð þóknanna, miðuð við þau afnot, réttindi eða upplýsingar, sem greitt er fyrir, er hærri en sú fjár-

hæð, sem greiðandi og viðtakandi hefðu samið um, ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, þá skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefnda fjárhæðina. Þegar þannig stendur á, skulu greiðslurnar, sem umfram eru, vera skattskyldar í samræmi við skattalög hvors aðildarríkis um sig, en taka skal í því sambandi tillit til annarra ákvæða samnings þessa.

13. gr.

Ágóði af eignum.

1. Ágóða af sölu fasteignar, sem nánar er skilgreind í 2. tl. 6. gr., má skattleggja í því aðildarríki, þar sem fasteignin er.
2. Ágóða af sölu lausafjár, sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í aðildarríki rekur í hinu aðildarríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu. Hið sama gildir um sölu lausafjár, sem tilheyrir fastri stofnun, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki hefur í hinu aðildarríkinu til þess að leysa af höndum sjálfstæða starfsemi sína. Þetta á einnig við um ágóða af sölu fastrar atvinnustöðvar (einnar sér eða ásamt fyrirtækinu í heild) eða fastrar stofnunar. Ágóði af sölu lausafjár þeirrar tegundar, sem greinir í 3. tl. 23. gr., er hins vegar einungis skattskyldur í því aðildarríki, þar sem slíkt lausafé er skattskyldt samkvæmt nefndri grein.
3. Ágóði af sölu allra eigna, annarra en þeirra, sem um ræðir í 1. og 2. tl. þessarar greinar, skal einungis vera skattskyldur í því aðildarríki, þar sem seljandinn er heimilisfastur.

14. gr.

Sjálfstæð starfsemi.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki hefur af sjálfstæðri starfsemi eða öðru sjálfstæðu starfi svipaðrar tegundar, skulu einungis vera skattskyldar í því ríki, nema hann hafi að jafnaði í hinu aðildarríkinu fasta stofnun til þess að leysa af höndum þessi störf sín. Ef hann hefur slíka fasta stofnun, má leggja skatt á tekjurnar í hinu aðildarríkinu, en þó einungis þann hluta þeirra, sem rekja má til hinnar föstu stofnunar.
2. Hugtakið „sjálfstæð starfsemi“ merkir einkum sjálfstæð störf á sviði vísinda, bókmennta, lista, kennslu- og uppeldismála, svo og sjálfstæð störf lækna, lögfræðinga, verkfræðinga, arkitekta, tannlækna og endurskoðenda.

15. gr.

Launað starf.

1. Með þeim undantekningum, sem um ræðir í 16., 18., 19., 20. og 21. gr., skulu starfslaun, vinnulaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki fær fyrir starf sitt, einungis skattlagðar í því ríki, nema starfið sé innt af hendi í hinu aðildarríkinu. Ef starfið er innt af hendi þar, má skattleggja greiðsluna fyrir það í síðarnefnda ríkinu.
2. Þrátt fyrir ákvæði 1. tl. skulu greiðslur, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki fær fyrir starf, sem hann innir af höndum í hinu aðildarríkinu, einungis vera skattskyldar í fyrrnefnda ríkinu, ef:
 - a) viðtakandinn dvelst í hinu ríkinu í eitt eða fleiri skipti, þó ekki lengur en 183 daga samtals á viðkomandi almanaksári, og

- b) greiðslurnar eru inntar af höndum af eða fyrir hönd vinnuveitanda, sem ekki er heimilisfastur í hinu ríkinu, og
 - c) greiðslurnar eru ekki gjaldfærðar fastri atvinnustöð eða fastri stofnun, sem vinnuveitandinn rekur í hinu ríkinu.
3. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar má skattleggja greiðslur fyrir starf unnið um borð í skipi á alþjóðaleiðum í því aðildarríki, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
- Ákvæði þessa töluliðar skulu einnig gilda um greiðslur til aðila, sem er heimilisfastur í aðildarríki, fyrir starf unnið um borð í fiski-, selveiði- eða hvalveiðiskipi, einnig þótt greiðslurnar til hans séu inntar af hendi sem ákveðinn aflahlutur eða hluti af afrakstri þessarar útgerðar.
4. Þegar starfið er unnið eingöngu eða aðallega um borð í íslenzku eða finnsku loftfari, skal einungis skattleggja greiðslur, sem um er rætt í 1. tl. þessarar greinar, í því aðildarríki, þar sem viðtakandinn telst heimilisfastur samkvæmt ákvæðum 4. gr. samnings þessa.

16. gr.
Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í aðildarríki fær fyrir að vera stjórnarmaður félags, sem heimilisfast er í hinu aðildarríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

17. gr.
Listamenn og íþróttamenn.

1. Þrátt fyrir ákvæði 14. og 15. gr. má skattleggja aðila, sem koma fram í atvinnuskyni til skemmtunar almenningi, svo sem leikhús-, kvikmynda-, hljóðvarps- eða sjónvarpslistamenn, hljómlistarmenn og íþróttamenn, af tekjum, sem þeir hafa af slíkum persónulegum störfum, í því aðildarríki, þar sem þessi störf eru innt af höndum.
2. Tekjur, sem fyrirtæki í aðildarríki hefur af þeirri starfsemi að útvega þjónustu aðila, sem getið er um í 1. tl. þessarar greinar, hvort sem sá aðili er heimilisfastur í aðildarríki eða ekki, innan hins aðildarríkisins, má skattleggja í því aðildarríkinu, þar sem þessi þjónusta er innt af höndum, þrátt fyrir öll önnur ákvæði samnings þessa.

18. gr.
Eftirlaun.

Eftirlaun og aðrar svipaðar greiðslur, inntar af hendi til heimilisfasts aðila í aðildarríki vegna fyrra starfs hans, skal einungis skattleggja í því ríki, þó með þeirri undantekningu, sem um ræðir í 1. tl. 19. gr.

19. gr.
Opinbert starf.

1. Greiðslu, þar með talin eftirlaun, sem innt er af hendi af eða úr sjóðum stofnuðum af aðildarríki, sveitarstjórn eða opinberri stofnun, til manns fyrir opinber störf hans í þágu þess ríkis, sveitarstjórnar eða opinberrar stofnunar, má skattleggja í því ríki.
2. Ákvæði 15., 16. og 18. gr. gilda um greiðslu eða eftirlaun fyrir störf, sem innt eru af hendi í sambandi við hvers konar atvinnu eða viðskipti, sem rekin eru af aðildarríki, sveitarstjórn eða opinberri stofnun.

20. gr.

Námsmenn og nemar.

Maður, sem dvelst um stundarsakir í öðru aðildarríkinu einungis:

- a) sem námsmaður við háskóla, æðri skóla eða annan skóla í því aðildarríki,
- b) sem nemi í viðskipta-, landbúnaðar-, skógræktar- eða tæknistörfum í því aðildarríki, eða
- c) sem móttakandi styrks, aðstoðar eða verðlauna frá trúmála-, mannúðarmála-, vísinda- eða menntastofnun í þeim megintilgangi að stunda nám eða rannsóknir við háskóla, rannsóknarstofnun, æðri skóla eða aðra hliðstæða stofnun í því aðildarríki
og sem næst á undan dvölinni var heimilisfastur í hinu aðildarríkinu, skal ekki skattlagður í fyrrnefnda ríkinu að því er varðar:
- i) greiðslur frá aðilum utan fyrrnefnda ríkisins til að standa straum af framfærslu hans, námi eða þjálfun;
- ii) styrki, aðstoð eða verðlaun, sem um getur í c) hér að framan;
- iii) hvers konar námsstyrki.

Greiðslur fyrir störf, sem þessi maður innir af hendi í fyrrnefnda ríkinu í eitt eða fleiri skipti, þó ekki lengur en 183 daga samtals á viðkomandi almanaksári, skulu á sama hátt ekki skattlagðar í því ríki, að því tilskildu, að störfín séu unnin í beinu sambandi við nám hans, þjálfun eða rannsóknir eða innt af hendi einungis til að standa straum af framfærslu hans.

21. gr.

Prófessorar, kennarar og vísindamenn.

Maður heimilisfastur í aðildarríki, sem dvelst í boði háskóla, æðri skóla eða annarrar æðri menntastofnunar eða rannsóknarstofnunar í hinu aðildarríkinu, þó ekki yfir 2 ár, einungis í því skyni að stunda kennslustörf eða vísindalegar rannsóknir við slíka stofnun, skal ekki skattlagður í því ríki af greiðslum, er hann fær fyrir slík kennslu- eða rannsóknarstörf.

22. gr.

Tekjur, sem ekki er sérstaklega fjallað um.

Tekjur, sem ekki er sérstaklega fjallað um hér að framan, skulu einungis skattlagðar í því aðildarríki, þar sem viðtakandi þeirra er heimilisfastur.

IV. KAFLI

SKÖTTUN EIGNA.

23. gr.

Eignir.

1. Eign, sem er fasteign samkvæmt skilgreiningu 2. tl. 6. gr., má skattleggja í því aðildarríki, þar sem eignin er.
2. Eign í lausafé, sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar fyrir-tækis, eða í lausafé, sem tilheyrir fastri stofnun, sem notuð er í sambandi við sjálfstæða starfsemi, má skattleggja í því aðildarríki, þar sem fasta atvinnu-stöðin eða fasta stofnunin er.
3. Skip og loftför, sem notuð eru á alþjóðaleiðum, svo og lausafé, sem tilheyrir rekstri slíkra skipa og loftfara, skulu einungis skattlögð í því aðildarríki, þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
4. Allar aðrar eignir aðila heimilisfasts í aðildarríki skulu einungis skattlagðar í því ríki.

V. KAFLI AÐFERÐ TIL AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN.

24. gr. Deiliaðferð.

1. Þegar aðili heimilisfastur í aðildarríki hefur tekjur eða á eignir, sem samkvæmt ákvæðum samnings þessa má skattleggja í hinu aðildarríkinu, skal fyrrnefnda ríkið, með fyrirvara um reglur þær, er greinir í 2. tl., leyfa sem frádrátt frá tekjuskattinum eða eignarskattinum þann hluta tekjuskattsins eða eignarskattsins, eftir því sem við á, sem svarar hlutfallslega til teknanna frá eða eignanna í hinu aðildarríkinu.
2. Þegar aðili heimilisfastur í aðildarríki hefur tekjur, sem skattleggja má í hinu aðildarríkinu samkvæmt ákvæðum 10. gr., skal fyrrnefnda ríkið leyfa fjárhæð, sem samsvarar tekjuskattinum, sem greiddur er í hinu aðildarríkinu, sem frádrátt frá tekjuskattinum. Frádráttur þessi skal samt sem áður ekki fara fram úr þeim hluta tekjuskattsins, reiknuðum áður en frádrátturinn er gerður, sem svarar hlutfallslega til teknanna, sem má skattleggja í hinu aðildarríkinu.
3. Þegar aðstöðugjald er lagt á aðila, heimilisfastan í Finnlandi, sem hefur með höndum starfsemi, sem nefnd er í 1. tl. 8. gr., vegna fastrar atvinnustöðvar á Íslandi, skal Finnland lækka tekjuskatta hans sem nemur aðstöðugjaldi, greiddu á Íslandi.

VI. KAFLI SÉRSTÖK ÁKVÆÐI.

25. gr. Jafnrétti.

1. Ríkisborgarar aðildarríkis skulu ekki vera háðir annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum skyldum í því sambandi í hinu aðildarríkinu heldur en ríkisborgarar þess ríkis eru eða gætu orðið við sömu aðstæður.
2. Hugtakið „ríkisborgarar“ merkir:
 - a) alla menn, sem hafa ríkisfang í aðildarríki;
 - b) allar persónur að lögum, sameignarfélög og samtök, sem byggja réttarstöðu sína á gildandi lögum í aðildarríki.
3. Skattlagning fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í aðildarríki rekur í hinu aðildarríkinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda ríkinu en skattlagning á fyrirtæki þar, sem hafa sams konar starfsemi með höndum.
Þetta ákvæði skal þó ekki skýra þannig, að það skyldi aðildarríki til að veita aðilum, heimilisföstum í hinu aðildarríkinu, nokkurn þann persónufrádrátt, ívilnanir og lækkun skatta vegna hjúskaparstéttar eða fjölskylduframfærslu, sem það veitir aðilum, sem eru heimilisfastir í fyrrnefnda ríkinu.
4. Þótt fjármagn fyrirtækja í aðildarríki sé að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða stjórnað af einum eða fleirum aðilum, sem eru heimilisfastir í hinu aðildarríkinu, skulu þau ekki vera háð annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum skyldum í því sambandi í fyrrnefnda ríkinu heldur en fyrirtæki svipaðrar tegundar í því ríki eru eða gætu orðið.
5. Hugtakið „skattlagning“ í grein þessari merkir hvers konar skatta, hverju nafni sem nefnast.

26. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Þegar aðili, heimilisfastur í aðildarríki, telur, að ráðstafanir, sem gerðar eru af öðru eða báðum aðildarríkjunum, leiði til eða muni leiða til skattlagningar, að því er hann varðar, sem ekki er í samræmi við ákvæði samnings þessa, getur hann vísað málinu til bærar stjórnvalds þess aðildarríkis, þar sem hann er heimilisfastur, án tillits til þeirrar réttarverndar, sem kann að vera heimiluð í löggjöf ríkjanna.
2. Ef hið bæra stjórnvald telur, að mótmælin séu á rökum reist, en getur þó ekki sjálf leyst málið á viðunandi hátt, skal það leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu aðildarríkinu, í því skyni að komast hjá skattlagningu, sem ekki er í samræmi við ákvæði samnings þessa.
3. Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi skýringu eða beitingu ákvæða samningsins. Þau geta einnig ráðgast sín á milli í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum, sem ekki er fjallað um í samningnum.
4. Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum geta haft beint samband sín á milli í því skyni að gera samkomulag í samræmi við það, sem um er rætt í þessari grein. Þegar æskilegt virðist, að fram fari munnlegar umræður, til þess að samkomulag náist, geta slíkar umræður farið fram í nefnd, sem skipuð er fulltrúum bærra stjórnvalda beggja aðildarríkjanna.

27. gr.

Skipti á upplýsingum.

1. Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum skulu skiptast á þeim upplýsingum, sem nauðsynlegar eru vegna framkvæmdar samnings þessa og innlendarar löggjafar aðildarríkjanna, varðandi skatta, sem ákvæði samnings þessa ná til, að því leyti sem viðkomandi skattlagning er í samræmi við samninginn. Allar upplýsingar, sem þannig er á skipzt, skal fara með sem trúnaðarmál og ekki gera kunnar öðrum aðilum eða stjórnvöldum en þeim, sem hafa með höndum ákvörðun eða innheimtu þeirra skatta, sem samningur þessi fjallar um.
2. Ákvæði 1. tl. skal í engu tilviki skýra þannig, að þau leggi á annað hvort aðildarríkjanna skyldu til:
 - a) að framkvæma stjórnarráðstafanir, sem víkja frá löggjöf eða stjórnvenju þess sjálfs eða hins aðildarríkisins;
 - b) að láta í té gögn, sem ekki er unnt að afla samkvæmt löggjöf eða eðlilegri stjórnvenju þess sjálfs eða hins aðildarríkisins;
 - c) að láta í té upplýsingar, sem mundu ljóstra upp leyndarmálum eða framleiðsluaðferðum á sviði atvinnumála, viðskipta, iðnaðar, verzlunar eða annarrar starfsemi, svo og upplýsingar, sem gagnstætt er almenningshagsmunum (ordre public) að gefa.

28. gr.

Opinberir starfsmenn við sendiráð og ræðismannsskrifstofur.

Ákvæði samnings þessa skulu ekki hafa áhrif á skattvilknanir, sem opinberir starfsmenn við sendiráð eða ræðismannsskrifstofur njóta samkvæmt almennum þjóðréttarreglum eða í samræmi við ákvæði í sérstökum samningum.

Að svo miklu leyti sem tekjur eða eignir eru ekki skattlagðar í dvalarlandinu vegna skattviltana, sem opinberir starfsmenn við sendiráð eða ræðismannsskrifstofur njóta samkvæmt almennum þjóðréttarreglum eða í samræmi við ákvæði í sérstökum alþjóðasamningum, skal heimaríkið hafa rétt til skattlagningar þrátt fyrir ákvæði samnings þessa.

VII. KAFLI LOKAÁKVÆÐI.

29. gr. Gildistaka.

1. Samningur þennan skal fullgilda, og skipzt skal á fullgildingarskjölum í Reykjavík, svo fljótt sem kostur er.
2. Samningur þessi skal taka gildi, þegar skipzt hefur verið á fullgildingarskjölum, og ákvæði hans skulu koma til framkvæmda:
 - a) um tekjuskatta af tekjum, sem aflað er á almanaksárinu 1970 eða á sérhverju reikningstímabili, sem lýkur á því almanaksári;
 - b) um eignarskatta af eignum í lok almanaksársins 1970 eða á síðasta degi sérhvers reikningstímabils, sem lýkur á því almanaksári.

30. gr. Uppsögn.

Samningur þessi skal gilda, þar til honum verður sagt upp af öðru hvoru aðildarríkinu. Hvort aðildarríkjanna um sig getur sagt upp samningnum eftir diplómátskum leiðum með tilkynningu um uppsögn, eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok hvers almanaksárs eftir árið 1975. Í slíku tilviki skal samningurinn hættu að koma til framkvæmda að því er varðar:

- a. tekjuskatta af tekjum, sem aflað er á skattárum eða reikningstímabilum, sem hefjast fyrsta janúar eða síðar á almanaksárinu, næst á eftir því ári, sem uppsögn er send;
- b) eignarskatta, sem gjaldkræfir eru fyrsta janúar eða síðar á almanaksárinu, næst á eftir því ári, sem uppsögn er send.

ÞESSU TIL STAÐFESTINGAR hafa fulltrúar beggja ríkjanna undirritað samning þennan og sett við innsigli sín.

GERT í Helsinki, hinn 2. dag marzmánaðar 1972 í tveim eintökum á íslenzku og finnsku, og skulu báðir textar vera jafngildir.

FYRIR HÖND
LÝÐVELDISINS ÍSLANDS:
Einar Ágústsson.

FYRIR HÖND
LÝÐVELDISINS FINNLANDS:
Kalevi Sorsa.

E F N I S Y F I R L I T**I. KAFLI: GILDISSVIÐ SAMNINGSINS**

1. gr. Aðilar, sem samningurinn tekur til.
2. gr. Skattar, sem samningurinn tekur til.

II. KAFLI: SKILGREININGAR

3. gr. Almennar skilgreiningar.
4. gr. Heimilisfesti, að því er skattskyldu varðar.
5. gr. Föst atvinnustöð.

III. KAFLI: SKÖTTUN TEKNA

6. gr. Tekjur af fasteign.
7. gr. Tekjur af atvinnurekstri.
8. gr. Siglingar og loftferðir.
9. gr. Tengd fyrirtæki.
10. gr. Ágóðahlutir.
11. gr. Vextir.
12. gr. Þóknanir.
13. gr. Ágóði af eignum.
14. gr. Sjálfstæð starfsemi.
15. gr. Launað starf.
16. gr. Stjórnarlaun.
17. gr. Listamenn og íþróttamenn.
18. gr. Eftirlaun.
19. gr. Opinbert starf.
20. gr. Námsmenn og nemar.
21. gr. Prófessorar, kennarar og vísindamenn.
22. gr. Tekjur, sem ekki er sérstaklega fjallað um.

IV. KAFLI: SKÖTTUN EIGNA

23. gr. Eignir.

V. KAFLI: AÐFERÐ TIL AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN

24. gr. Deiliaðferð.

VI. KAFLI: SÉRSTÖK ÁKVÆÐI

25. gr. Jafnrétti.
26. gr. Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.
27. gr. Skipti á upplýsingum.
28. gr. Opinberir starfsmenn við sendiráð og ræðismannsskrifstofur.

VII. KAFLI: LOKAÁKVÆÐI

29. gr. Gildistaka.
30. gr. Uppsögn.